

[Bertel Dahlgaard.]

altså har taget op til alvorlig overvejelse, om vi gennem lovgivningen eller ved anden påvirkning kan fremme denne individuelle opsparing.

Det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen talte i denne forbindelse om, at det her drejer sig om både at fremme opsparingsevnen og opsparingsviljen, og det er jo meget rigtigt, at opsparingsviljen i høj grad afhænger af menneskets indstilling overfor hele tilværelsen. Det er ganske rigtigt, at med hensyn til opsparingsevne og opsparingsvilje gælder det, at altfor mange i vor tid forkynder, at de brede lag har ingen opsparingsmuligheder, ingen opsparingsevne, og jeg skal erkende, at jævne indtægter må have svært ved at spare op; men ikke desto mindre er det resonnement, som man her anvender, forkert. Livets erfaringer viser, at det at kunne spare er en menneskelig kvalitet, som slet ikke er proportional med indkomster eller andre livsvilkår. Der er nogen, som de siger i Jylland, der kan leve på en sten, og for andre er forholdet det, at der synes altid at være hul i den lomme, hvor skillingerne opbevares. Jeg er ikke tilhænger af gnieren, men jeg er lige så lidt tilhænger af den, der ikke kan have penge mellem hænder. Jeg føler trang til at sige, at jeg i alle livets forhold er tilhænger af det græske mådehold. Det er muligt, at den mand derhjemme i min barndomsegn gik for vidt, når han sagde, at enhver borger burde opøve sig så meget i sparsommelighed, at han altid havde en spareskilling, en tæreskilling og en nødskilling. Nå, men jeg tror i hvert fald, at det er udtryk for en høj kvalitet, når et lands borgere besidder et primitivt spareinstinkt. Jeg tror på, at vi alle skal modvirke de ulykkesprofeter, der går rundt med grædeminer og forkynder, at det kan virkelig ikke nytte, at folk sparer, det kan man virkelig ikke forlange af folk, for dels tager skatten pengene, og skulle der blive nogen tilbage, taber de deres værdi. Selvfølgelig skal vi bekæmpe den skattemæssige rovdrift, og selvfølgelig skal landet føre en økonomisk politik — det skal erhvervene iøvrigt også —, der modvirker inflation og møntforringelse, men jeg tror, det er sundt, at det siges, hvad der er sandheden, at det altid er de mennesker, der under skiftende forhold er sparsomme og vindskebelige, og som har et sundt

økonomisk instinkt, der klarer sig og også på den måde bevarer en vis balance i tilværelsen.

Så rejser sig spørgsmålet: Hvordan skal man nu fremme den kvalitet i befolkningen? Og så opstår tanken om at sætte en præmie på sparsommelighed på samme måde, som vi indenfor både menneskelivet og dyreverdenen præmierer gode kvaliteter. Vi ser, at tanken har bredt sig i andre lande. I Sverige forbereder man gennem en kommissionsbehandling en sådan lovgivning; og i Finland er en lovgivning på dette område af en begrænset karakter gennemført.

Her kommer jeg til et andet punkt, hvor jeg også er enig med det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen: det, der bør præmieres, er ikke blot, hvor sparsommelighedens ydre udtryk er, at vedkommende sætter penge i sparekassen. Nej, den, der sparer og investerer det opsparede i bedriften, han er sandelig ikke ringere end manden, der sætter penge i sparekassen. Jeg har i bemærkningerne til det forslag til beslutning, jeg har indbragt, nævnt den unge mand, der overtager en ejendom med store forpligtelser til at afdrage den yderste prioritet. Sådan som forholdene er i øjeblikket — det gælder i hvert tilfælde for landbrugets vedkommende —, beskattes faktisk denne unge mand hårdere end andre ejendomsbesiddere i tilsvarende stilling på grund af den opsparing, som han i kraft af den sidste prioritet tvinges til at foretage. Når han beskattes hårdere — ja, det er ikke behageligt at skulle sige det —, er det bl. a. udtryk for, at denne mand tvinges til en mere minutøs angivelse af den skattepligtige indkomst end andre landbrugere i den pågældende kommune. Det er det faktiske forhold. Derfor er vi i høj grad tilhængere af, at sådanne forhold inddrages under denne opsparingspræmiering.

Dernæst er jeg enig i, at ikke den samlede opsparing, enhver borger foretager, skal præmieres. Når en borger, siger det ærede medlem, har nået en vis indtægt, er det normalt, at han skal opspare; det er ikke noget at præmiere ham for. Nej, det er jeg ganske enig med det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen i; det er opsparingsanstrengelsen, det er opsparingen udover en vis grænse, der skal præmieres.

Når jeg er kommet så langt i mine ræsonnementer, når jeg frem til de tekniske pro-